



*Tak klíčí myšlenka,
jak rostlinka malinká,
i košaté stromy,
jsou z drobného semínka.
Padne-li na živnou půdu, uchytí se,
vzklíčí, roste, pučí, kvete,
na strunu duše zacinká.
Když kořeny zapustí,
jen tak se tě nepustí.
Když živena je, vykvétá,
do světa se rozlétá.*



Město bylo jako každý rok v tomto období slavnostně vyzdobené. Všechno zářilo a nad ulicemi se třpytily hvězdy. I malý trh na náměstí u radnice oznamoval příchod Vánoc. Byl právě pátek před první adventní nedělí – a zároveň první den Čarodějnického festivalu.

Všude to hemžilo převlečenými lidmi. Černé pláště, špičaté klobouky, dokonce i pár falešných zahnutých nosů bylo vidět. Některé kostýmy byly krásné, ze sametu a vypadaly opravdu starobyle, jiné zase levné a křiklavé jako z karnevalu – ty trochu kazily vkusnou vánoční výzdobu.

Hotely a penziony byly beznadějně přeplněné, a na okraji města parkovaly karavany a obytná auta všude, kde se jen dalo.

Na cestě ke kulturnímu domu, kde se měl ten víkend konat čarodějnický kongres, mířila i čtveřice v kostýmech: Harry Potter, Hermiona, Ron a malý Brumbál.

„Proč musím být zrovna Brumbál? Ty vousy mě pořád šimrají v nose! A vypadám jako dědek!“ stěžovala si Lotti.

„Harry Potter není o nic lepší. Umí jen tři kouzla!“ bránila se Markéta a posunula si kulaté brýle na nose.

„Já jsem jako Ron docela spokojená,“ prohlásila Willow. „Aspoň mi sedí barva vlasů!“